

58. ԱԼԻՍԱՆԴՐ

Մեկ թագավորը կեղի, ուր կընիկ: Ուրենց տըղա չեղիր:
Դավրեշ մ' էկավ թագավորի տուն:

Ասաց. - Թագավոր ապրած կենաս, ի՞նչ տաս ծի, քե տըղա
եղի:

Ասաց. - Իմ թագավորութեն էլ կը տամ քե:

Ասաց. - Քու թագավորութեն քե պիրոզ եղի: Ախըր պիտիր
քե տըղե՛մ եղի, անուն չըտնե՛ս, չուր ես գամ:

Դիրիս դավրեշ խըրիշտակ էր, խամբարցավ, գըընաց: Տըղեն
եղավ, մեծցավ, կելեր տիւս, կամչըներ, ուրին անուն չըկեր:

Էկավ էնու խոր, մոր մոտ:

Ասաց. - Դահի՛, ծի անուն չըկա, ես կամչընամ:

Էլավ, մեծավորներ ժողվեց, անուն տը տնեն տըղին: Դավ-
րեշ տիւս էպաց:

Ասաց. - Հա՛յ, էսին մեր դավրեշն ա, էկավ:

Ասաց. - Էտի ի՞նչ պան ա կենեք:

Ասաց. - Մենք մե տըղին անուն տը տնենք:

Ասաց. - Օր տու ծեր տըղին անուն տնեք, կը մեռեր:

Էլավ, անուն էտիր Ալիսանդր:

Ասաց. - Ալիսանդր, տիւս դո՞ր տ'երթաս:

Ասաց. - Պիտիր ես օտար երկիր յամ:

Ասաց. - Ա՛ն էսա թուր քե, զա՛ր քու կողվեր: Ա՛յսա տաս-
նուխինգ դրամ շաքարն էլ ա՛ն քե: Եսի օր այսա թուր քու կողեն
քաշեցին, տիւս կը խիվընդնաս, լեզվե կինգիս: Այսա տասնուխինգ
դրամ շաքար կը կախես հառքեն: Տասնուխինգ սըհաթ մեկ պուտ

կը կաթի քու լեզվին, եփ օր էտա շաքար խըլիսավ, տու կը մեռիս:
Քանի չըխըլիսեր, տու սաղ ես:

Էլնվ, գըննաց: Մեկ սարի՛մ ռաստ էկավ: Տու չըկեր, փան-
ջանն չըկեր էտա սարեն վեր:

Դիրիս էտա սարի պատ քակեց: Մեկ խորոտ ախչիկըմ նըս-
տեր էտա տեղ: Մըտավ ներս Ալիսանդր:

Ասաց. - Ախչի՛, տու ծի ս'առի՞ր:

Ասաց. - Ես քե կառիմ, համա չըմ ավատա՝ տու ծի ազա-
տես:

Ասաց. - Ասված օղորմա՛ծ ա:

Կարգըվան հիրարու վերեն: Մեկ մուղդարըմ մնաց:
Արաքստանա թագավոր աչ տըրեր վերեն: Էլնվ, մեկ թաքուռ
անքար ճամբիսեց:

Ասաց. - Էղի՛, չեղի՛, այտա Ալիսանդրի կընիկ տը պերեք
ծիկ: Ես իմ թագավորութեն կը թալեմ:

Այտա Ալիսանդրն էլ էլնվ, կուճանդարի քյինթ-մուռ կըտ-
րեց, անքար ետ էտուր:

Պառավ գըննաց թագավորի էրես:

Ասաց. - Թագավո՛ր ապրած կենաս, ի՞նչ տաս ծի, Ալի-
սանդրի կընիկ պերեմ քյե:

Ասաց. - Իմ թագավորութեն էլ կը տամ քյեկ:

Ասաց. - Քու թագավորութեն քյե պիրոզ էղի: Մեկ ծըծուճ տու
ծիկ:

Ծըծուճ առավ, էկավ ծովու պըռուկ: Ծըծուճ խեծավ, էղավ
ծըծուճ խեծոող պառավ, էկավ: Էտուր վըր ծովուն, էկնվ
Ալիսանդրի սարի հանճեվ էլնվ:

Զծըծուճ էտիր ծովու պըռուկ, թաթխըվավ մըչ ջրուճ, էլնվ,
էկնվ, նըստավ վըր Ալիսանդրի շեմին, տուղա:

Կընիկ ասաց. - Ալիսանդր, էճա ի՞նչ պառավ ա նըստեր վըր
շեման, կը տուղա:

Ասաց. - Կընի՛կ, էլի՛ պե՛ր ներս, թը տաքընա:

Կընիկ ասաց. - Զէ՛, Ալիսանդր, պան օր ավիրի, պառվուց
կավիրի:

Ասաց. - Զէ՛, չէ՛, էլի՛, պե՛ր, մեխք ա, թը չորնա, տաքընա,
խըլիսուն կերթա:

Խըլիսուն Ալիսանդր էլնվ, գըըննց նեծիր: Էտա պառավ
էլնվ, քնսա լըվնց, տախտ ավիլեց:

Հիրիկուն Ալիսանդր էկավ տուն:

Ասաց. - Կընի՛կ, պառավ ի՞նչըխ ա:

Ասաց. - Խըլիսուն չուր մըկա տախտ կավիլն, քնսա կը
լըվն:

Ասաց. - Խի՞ս տու չըթողներ գյեր ներս: Հնն քու բեհն կը
խանա, հնն քե քնսա կը լըվն, հնն քե տախտ կավիլն:

Խըլիսուն Ալիսանդր էլնվ, գըըննց, մեկ մարթ մ' էկավ
հանեծ:

Ասաց. - Մա՛րթ, տու ի՞նչ մարթ ես:

Ասաց. - Ես Ալիսանդրն եմ, - ասաց, - դուենն կը սանդրեմ,
որ հըմեն գի իմ լըպի մեչ: Դի՛ւ ինչ մարթ ես:

Ասաց. - Ես ռըմդնր եմ, ռըմ կը թնլեմ:

Ասաց. - Ես ու տու՝ ախպեր մարթ:

Էլնն, գնցին մեկ եռու տեղըմ: Մեկ մարթըմ էտա երկու ախ-
պոր ռաստ էկավ:

Ասաց. - Տի՛ւ ի՞նչ մարթ ես:

Ասաց. - Ես Ալիսանդրն եմ, դուենն կը սանդրեմ, հըմեն գի
իմ լըպի մեչ:

Ասաց. - Էնա մեկէլ ի՞նչ մարթ ա:

Ասաց. - Էնի ռըմդնր ա:

Տնրցավ էնոր, ասաց. - Տի՛ւ ինչ մարթ ես:

Ասաց. - Ես աստղապնն եմ: Աստղներ հիրարուց կը չոկեմ:
Ես էլ ձե ախպեր:

Եղան իրեք ախպեր: Եվեթմանուկն էլ պըռնեցին ուրենց
հանճեվ, օր խզմնթ էնա:

Է՛, մեկ մուղդնրըմ մնացին մեկ սարի գըլիխ, կաքնվ կը
պըռնեն, կուտեն:

Ալիսանդր ասաց. - Ախպերնե՛ր, իմ ժանանակ ընցեր ա, ես
պիտիր տուն երթամ:

Ախպըրներուց խաթըր առավ, էկավ ուր տուն:

Ասաց. - Կընի՛կ, էսա ինք, էսա պառավ ի՞նչըխ ա:

Ասաց. - Շա՛տ լավ ա, շա՛տ աղեկ ա:

Քիչըմ մնացին իրարու կուշտ:

Պառաւ Ալիսանդրի կընգան ասաց. - Նաւեր, տիւ քիւ իրկան խարցումս ս'եներ, խի' էնո օլդղան ի՞նչ ա:

Ասաց. - Ալիսանդր, նաւեր, ըսկներ'մ տարի քյե առեր եմ, քիւ օլդղան չըմ գլիցեր ի՞նչ ա:

Ասաց. - Իմ օլդղան ի՞նչ տ'էղի: Այնա թուր իմ կըշտնից քանչեն, ես կընգիմ խընթ խոգիւ: Եփ օր ինգան իմ խոգիւ խետ, այ- նա տասնուխինգ դրան շանքար կը կախեն հանքյեն, տասնուխինգ սըհանթ մեկ պուտ կը կաթի իմ պերնին:

Խըլիսուն էլանվ Ալիսանդրի կընիկ, պառվուն կըղսա էրաց, ասաց. - Թուր, օր Ալիսանդրի կըշտնեն քանչեն, Ալիսանդր լեզվե կընգլի:

Լե համա շանքարի կըղսեն չէրաց պառվուն:

Ալիսանդր հիրիկուն պառկավ: Պառաւ գլիշեր էկավ: Թուր կըշտնից քանչեց, տարաւ փանջարեն վեր, էթալ ծովու մեջ: Դու- նան ծուկ պըռնեց պերան:

Ալիսանդր լեզվե ընգանվ: Պառաւ տանրցավ, գլընանց, ուր տեղ քընավ: Ալիսանդրի կընիկ էլանվ, նըստավ, էլանց վըր Ալի- սանդրին:

Խըլիսուն պառաւ էլանվ, էկավ Ալիսանդրի սենյակ:

Ասաց. - Խարսե', հե՞ր կը լան:

Ասաց. - Վոլան', Ալիսանդրի թուր կուրուսեր ա: Ալիսանդր լեզվե ինգեր ա:

- Վա՛յ, - կասա, - խարսե', գանի մըկներն ա կերած Ալի- սանդրի թուր: Խի', էլի' էրթանք ծովու հանփ, կան գանքյ, խի', չին- գեր դենընե, կընդինքյ:

Կը տանի վըր ծըծմին:

Կասա. - Խի' կըզվիր վըր էնու ծըծմի պերնին:

Խարս կը կըզվի վըր ծըծմի պերնին: Օտքեր կը պըռնա, կը մըլան ծըծում վեր: Պերան կը սարեկա, կը խեծի վերեն ու կը տա վըր ծովուն:

Կէրթա, Արանքստանա թագանվորի սարի հանեճ կէլի տիւս: Դիրիս կը տանի, թանլիմ կենա:

Կասա. - Խի'ս, թագանվոր ապրած, ինչըխ գանցի, առա, էկա:

Տաննանքյ վըր Ալիսանդրին: Աստղապան օրոնեց աստղը- ներ, համա Ալիսանդրի աստղը խավարեր ա, գանխ ա՛ ընգնի:

Էլնվ, խեծով ուր ծիուև, Էկավ ռըմդարի մոտ: Ռըմդար ու աստղապան Էկան Ալիսանդրի մոտ:

Ալիսանդրի շաքար լըմեցեր ա, համա կես դրամ ա մնացեր, գախ ա՝ Ալիսանդր մեռի:

Ռըմդար ուր ռըմ էթալ: Ալիսանդրի թուր գի Զուևան ծըկան պերան, ծովու մեջ: Գանցին ծովու պըռուկ: Ռըմ թալեցին, պերին տիւս, թուր ծըկան պերնեն առան: Պերին, գարկին Ալիսանդրի կող:

Ալիսանդր Էլնվ, մըստավ:

Ասաց. - Ռըմդար ախպեր, խի՛, ռըմըմ թալ: Վո՞ն ա իմ կընիկ տարեր:

Ասաց. - Այնա պառավ, ինչ տիւ պերեցիր, ամլե՛մ տարի տիրեցիր:

Ասաց. - Իմ թո՛ւր վոն ա քաշեր:

- Պառավ քաշեր, տարեր, թալեր ծով: Զուևան ծիւկ ուր պերան ա պըռներ: Ռըմ թալեր ենքյ, պերեր ենքյ, գարկեր ենքյ քիւ կող: Նորեն Աստըված քյե տըվեր ա մեկ: Պառավ քիւ կընիկ մըլեր ծըծիւմ, տարեր Արաքստանա թագաւորին թասլիմ ա էրեր:

Ասաց. - Ախպըրներ, տիւք ծեր տուև հա՛յ գանցեքյ, ես կերթամ, իմ կընիկ կառիմ, կը գամ:

Էլնվ, գյընաց Արաքստանա թագաւորի քաղաքյ: Մեկ պառավու՛մ տուև կոնախ եղավ:

Ասաց. - Մամիկ, էն Արաքստանա թագաւորի կընիկ ի՞նչըխ ա էղեր:

Ասաց. - Կղըրբան էղիմ քյե, պերած ա, մաիր չի տար:

Ասաց. - Գալո, տիւ չըս կանա՞ էն կընիկ կընդիր:

Ասաց. - Ես ամլա չոլախ, տըկլոգ, ի՞նչըխ թագաւորի կընիկ տը խիմ: Արաքստանա թագաւորի սարեն վեր:

Ասաց. - Այնա լըպ օսկի ա՛ռ քյիկ, գյընա՛ չարսուև, մեկ լավ ջիւլ քյե կըտրա՛, խագյիր վ՛ արի՛:

Մեկ թեփսիմ խընծոր էլից, այտոր մատնիկ էգար մեչ ու մեկ քըսամ-եռսուև խատ օսկի էտուր հինե:

- Կերթա՛ս թագաւորի սարի տիւռ, այտա օսկիք էն նոթաղըրներնուև կը տաս, քյե ճամբախ կը տան, տիւ կերթաս ներս: Էնի կասա՛ իգին չըկա, տիւ գաա իմ էրես: Տիւ կասես՝ այտա մեկ խընծոր առա քյե, ես ետ կերթամ:

Դիրիս էլավ, թեփսին խընծոր առավ, այնոր մատնիկ մեչ էզար, մեկ քիչ, քըսան խատ, եռսուն խատ օսկի էտուր, տարավ ամեն նորահարին էլ մեկ-մեկ էտուր: Ճամբախ տըվին, գըննաց հինե:

Կընիկն ասաց. - Իզին չըկա, տաւ էլիս իմ էրես:

Ասաց. - Այնա մեկ խընծոր ա՞ռ քյեկ, ես քաւ էրես չըմ էլիր, ետ կը տառնամ:

Օր խընծոր առավ, ըզպառավն էլ առավ ներս:

Ասաց. - Ալիսանդր ե՞փ ա էկեր քաւ մոտ:

Ասաց. - Այսա մեկ շապաթ կա՞ գա իմ մոտն ա:

Ասաց. - Կերթաս, Ալիսանդրին պա՛րեմ կենես, խի՛ խըլիսուն, ի՞նչըխ ծի էսա տեղեն տը խանա, խըլիսուն մեկ էլ արի՛:

Պառավ տա՛րցավ, էկավ տուն՝ Ալիսանդրի մոտ:

Ասաց. - Ալիսանդր, կասա, ծի ի՞նչըխ էսա դուցեն տը խանա: Կասեր, քյե թ՛ասա, խըլիսուն արի՛, ծիկ ասա՛:

Ասաց. - Գընա՛, ասա՛, խըլիսուն մա՛հր թը տա թագավորին, ես էլ կեղիմ ախչիկ, ախչըկե քաւ կը խագյիմ, էնի տ՛ըստի փանջարեն, ես կը գամ փանջարի տակվեր կընցիմ: Այնի թագավորին թ՛ասա՝ այնա ախչիկ պերենքյ, էնենքյ մե խըդամ:

Պառավ խըլիսուն կէլի, կերթա, կղարակողուներուն քիչըմ փարա կը տա, զինքյ կը տան ետ: Կընցի, կերթա ախչկե մոտ:

Կասա. - Դիրսվան մա՛հր թը տա թագավորին: Կասեր՝ ես էլ կեղիմ ախչիկ, էնոր սարի հառեճ վեր կընցիմ: Էնի ծի թ՛ուզա էնոնց հառեճել խըդամ:

Դիրիս կանչեց թագավորին, ասաց. - Դիրիս մա՛հր կը տամ, դալալ տու կանչել:

Խարսնիս կենին թագավորին: Խարսնիս կը լըմեցուցեն: Կը գան, թագավոր, ուր կընիկ կը նըստին չալբարեն:

Կասա. - Թագավո՛ր ապրած կենաս, այսա ախչիկ ուզա՛ մե խըդամ:

Կանչա ախչկան, կասա. - Ախչի՛, ախչի՛, արի՛ ներս:

Կը գա:

Կասա. - Ախչի՛, տաւ սը՛ է՞ղի մե խըդամ:

Կասա. - Հե՞ր չըմ էղիր քյե խըդամ: Ես էլ ամտլա պանի հիտեմ կան կը գամ:

Կը մնան չուր հիրիկուն, ախչիկ դարիս վազըընեբու հօդեքյ-տերու տըռներ կը պանա, տախտ կավիլա, լըխեֆներ կը թալա, ճըրաք կը վանա, դարիս թագավոր, ուր կընիկ կը նըստին:

Էն էլ ծեռ կը տնա ուր սըռտին, կը կայնի էնտեղ: Մինչեվ կեսգիշեր կէլի, թուր կը քանա ուր կողեն, թագավորի վիզ կը կըտրա, թագավորի ջըլեր կը խագի, կը նըստի կընգան մոտ չուր խըլխուն:

Պառավըն էլ կէլի կը գա, այտա ծըծուլ խեծնող պառավ:

Կասա. - Տ'իյամ, թագավորին, ուր կընգան սարխոշի ընեմ:

Կը գա, տուռ կը պանա, համա Ալիսանդր քըմլ կը ծըծղա:

Պառավու վիզն էլ կը կըտրա:

Մնաց էտա կուժանդար, ինչ հանաճուց քյինթ ու մըռուք կըտրեր ա, համա էկավ տուռ էպանց, զԱլիսանդր ճանչըցավ:

Էտին էլ կղանչեց, վիզ կըտրեց:

Ճամբխեց ճըմդարն էլ ու աստղապան էլ էպեր, մեկ էրաց վոզիր, աստղապան էրաց փաշա: Ճամբխեց, ուր Եվթեմանուկն էլ էպեր: Էտիր ուր կընգան հանեմ, էրաց կընգան խըղան:

Մեկ մուղդարըմ մնացին այտա սարեն վեր իրեքյ ախպեր:

Եվթեմանուկ ասաց. - Թագավոր, ես տ'երթամ Սադաֆ խանըմ պերեմ ձիկ:

Մնաց, Եվթեմանուկ էլավ, գընանց ուր խոր երկիր: Էկավ ուր մոր մոտ:

Ասաց. - Մարե՛, Սադաֆ խանըմ ո՞ր մեկ տեղն ա, ես էրթամ, պերեմ, կարգեմ վըր ձիկ:

Ասաց. - Էնոր մեկ մեր կեր, մեռեր ա:

Գընանց, Էնոր մոր՝ գերեզմընին էլանց, Էնոր մեր գոռեն կղանչեց, ասաց. - Խո՛ց, մեռա յէլ, քենե չըպըռծա:

Մեր անիծեց Եվթեմանուկին, էղավ օց, պատի ծակ քանչվավ:

Ախչիկն էլ գընանց ուր մոր գոռի վերեն էլանց, ասաց. - Խո՛ց, մեռա յէլ, քենե չըպըռծա, - ասաց, - գընա՛, մեկ էծվենի՛մ խագի՛ր, գընա՛, կանի՛ր, օցու պընան հանեմ: Եվթեմանուկ էլեր օց, մըտեր պատի ծակ վեր:

Ախչիկ էծվենին կը խագյնի, կը գա կայնի օցու ծակի հանեմ:

Կասա. - Ախչի՛, էտա էծվենին խա՛ն, արի՛ դեսա:

Ախչիկն էլ կասա. - Տըղա՛, էտա օցենին խա՛ն, արի՛ դեսա:

Ինչքան օր տրդեն էմալ կասա, ախչիկն էլ էմալ կասա: Դիրիս տրդեն էնոր օցենին կը խանա, ախչիկ էնոր էփենին կը խանա: Օց կեղի ջրիէ տրդա՝ Եվեթմանուկն ա, էօն էլ կեղի մեկ խորոտ ախչիկ՝ Սանդաֆ խանըմն ա:

Այտա օցու ծակն էլ կեղի խորոտ հօդե՛մ, ախչիկ, լաճ կը կարգվին վըր իրարու:

Այտա օցու մեր կը գա, կաչկա, մեկ հօդե մ՝ ա պացվեր էտա տեղ: Համա խարս ու փեսեմ էտա հօդի մեչն են:

Տարի՛մ երկու մնացին էտա հօդեն վեր: Սանդաֆ խանըմն էլ տրդովցալ:

Եվեթմանուկ էլավ, ուր կընգան ծեռ պըռնեց, տարավ, ուր խոր ու մոր քանլիմ էրաց:

Ասաց. - Չի տրդե՛մ կելնի, շաքրիկ ու քաղցր կաթիկ կերցուցե՛ք, համա խում կաթ չըտա՛ք:

Եվեթմանուկ էլավ, էթող գըլնաց, էղավ օցերու մեծ քազավոր:

Ուր կընիկ տրդե՛մ էպեր:

Էլան, խեր ու մեր գյրեցին թըխթի մեչ, ասին. «Քյե տրդե՛մ ա էղի, համա շաքրիկ ու քաղցր կաթիկ կը տանք»:

Տղե՛մ առավ էնոր թուխթ, գըլնաց: Ծըծու՛մ խեծնող էկավ հանե՛ծ:

Ասաց. - Մեռի՛մ քյե, արի՛ երթանք մեր տուն, տաքցի՛ր:

Դիրիս խաց էտուր տրդին, կերավ, թուխթ ծեռնեն առավ, ճղեց, էթալ: Գյրեց մեչ, ասաց. «Քյե շընլակոտ տրդե մ՝ ա էղեր»:

Դիրիս էտուր տրդեն, առավ, գըլնաց: Գըլնաց օցերու մաղազի պերան, էճավ մաղազեն վեր, օցեր ֆըշացին, կը գյեն տրդեն կըլընեն:

Օցերուն ասաց. - Դե՛, կո՛ռծ չունիք էտա տրդի խետ:

Թուխթ տրդի ծեռնեն առավ, թուխթ կարտաց:

Ասաց. - Տըղա՛, ծի ի՞նչ տրդա յա էղեր:

Ասաց. - Քյե տրդե՛մ էղեր ա, քաղցր կաթիկ ու շաքրիկ կը կերցուցեն:

Ասաց. - Չէ՛ գյրուկ ա մեչ՝ շըն, շընլակոտ տրդե մ՝ ա էղեր ընծիկ, - ասաց, - վո՞ն ա էկեր քու հանե՛ծ:

Ասաց. - Ծըծու՛մ խեծնող:

Ասաց. - Վոլա՛, էսա ծըծու՛մ խեծնողի պաներն ա:

Էլնվ, գյրեց մեչ, ասաց. «Սանդա՛ֆ խանըմ, շատ կարոտով պանրե՛վ քյիկ, կարոտով պանրե՛վ իմ խոր ի՛ մոր, համա իմ տղղեն քանդոր կաթիկ ու շանքյրիկ կերցուցե՛ք: Համա իմ Սանդա՛ֆ խանըմ լա՛վ տիրեք»:

Առավ, թուխթ էկավ: Էկավ, ծըծու՛մ խեծնող էկավ հանեծ: Շնոխկլնվ խընթ տղղին, առավ, գյընանց տուն: Խաց էտուր, կերավ, թուխթ մոտեն առավ:

Շղեց, էթալ: Գյրեց մեչ, ասաց. «Հիրիկուն էսա իմ թուխթ խասի տուն, խըլխսուն իմ կընիկ տըփե՛ք, մըլե՛ք տուս, խըլխսուն խասի, հիրիկուն տըփե՛ք, մըլե՛ք տուս»:

Առավ թուխթ, էկավ տուն: Էտուր խոր ու մոր ծեմ: Կարտցին մեր ու խեր: Հիրիկուն տղղեն գյըրկնեն առան, տըփեցին, մըլեցին տուս:

Սանդա՛ֆ խանըմ գյընանց մեկ սարի՛մ գյըլիխ: Մեկ քանըմ կեր էտա տեղ: Ներքուց քան էր, վերուց հիսան էր:

Էտա քան ու Սանդա՛ֆ խանըմ գիրար առան: Մուղդանըմ մնացին հիրարու մոտ: Էլնվ, ճամբխեց ուր խոր, մոր մոտ:

Ասաց. - Գյընա՛, իմ խոր ու մոր ասա՛, տու ձե տղղի արե՛վ կը հանքեք, օր մեկ հօդե՛մ տաք, ես ապըրվիմ հինե:

Քիչըմ մնաց: Էտա մարթ կեսգյիշերին կը գյեր, խարցումս կեներ:

Կասեր. - Սանդա՛ֆ խանըմ, քու քյե՛ֆ, քու հա՛լ:

Կասա. - Նա՛ քյե՛ֆ ունիմ, մա՛ հա՛լ ունիմ, լակիկ-լակաճըրիկ կուտեմ:

Տըղի քուր էկավ հօդի տուռ, ականչ էրաց: Գյընանց, այնոր մոր ասաց:

Ասաց. - Մեկ մարթըմ կը գա, մեր Սանդա՛ֆ խանըմին խարցումս կենա:

Կասա. - Ի՞նչ կուտես, Սանդա՛ֆ խանըմ:

- Լակիկ-լակաճըրիկ կուտեմ:

Ըն մեկե՛լ էօր՝ կեսգյիշեր, տղղի մեր գյընանց, այնոր տղղեն էկավ:

Մեր ասաց. - Տըղա՛, տըղա՛, քու էրես դեսա՛ էրա:

Ինչըխ էրաց, տղղեն ուր էրես չէրաց խընթ մեր:

Ասաց. - Տըղա՛, քան ես ու քան տանմաս:

Տըղեն տըկմե էղավ քան:

Էկան, ըզՍանդաֆ խանըմ տըփեցին, խանին տու: Գյընաց,
նըստավ ժամտան շեմին:

Էրկու եղվընիկ Էկան սըգան:

Ասին. - Իհիե՛, էսի մեր Սանդաֆ խանը՞մն ա: Խոզի էնի էլներ,
քանսուն անծին էրինջ տաներ, մորթեր, էնոր արուն առեր,
տաներ, տեր էտա քարեր, որ մեկ քար տեր, էտա քարեր տը
բոռեն, փախեն:

Որ մեկ քար էտուր, քարեր բոռացին, փախան: Էտուր ըն
մեկ քար, այտա քար էղավ երիտասարթ մարթ մ', ուր իրիկն էր,
այնի չըփախավ:

Էտա մարթն ու Սանդաֆ խանեն նորեն փսակվան խընթ
իրարի, խասան ուրենց մըրազին:

